

ЛИСТ БІЙЦЯМ, ЩО В ЗОНІ АТО

Мужні бійці! Я молюся за вас!
Словом своїм я цілую вам руки.
Дуже важкий нині в кожного з нас
Час для Держави із болем РОЗЛУКИ.

Добре ще тим, у кого хтось є:
мати, кохана, дружина, дитина...
Хто мужньо за них життя віддає,
в мить передсмертну згадавши про сина.

Ну, а для тих, хто у світі один
й зовсім нікого у нього немає,
дарую цей Лист із РЯДКАМИ СТЕЖИН
до УКРАЇНИ, до рідного КРАЮ!

...Шановні, кохані, друзі, брати,
Простіть ворогам, щоб і Вас не судили.
Та тільки зумійте себе вберегти,
щоби не росли в Україні могили.

Один хтось із вас, може, був би моїм,
та рано пішов із життя, не дїждавшись...
Пам'ять і Слава — і вбитим, й живим:
Хто згинув чи вижив, але — НЕ ПРОДАВШИСЬ!

...Хлопці, ТРИМАЙТЕСЬ! Я з Вами. Пишіть
із бою листи в пошту серця могого.
І — вже, якщо любите, щиро ЛЮБІТЬ,
В найважчі хвилини — надійтесь на БОГА!

Буду для вас усіх — наче СЕСТРА:
досі не мала братів я по крові.
Хоча в боротьбі ваша Доля згора, —
НІКОЛИ Й НІХТО — НЕ ЗДОЛАЄ ЛЮБОВІ!

Парапети думок,
 за якими — ДИМИ
 згаслих мрій...
 Ти — у зоні АТО.
 Сам. Один.
 Решта — ПОЗА —
 ТОБОЮ і ЧАСОМ.
 Зрозумів?
 Надто пізно...
 ТЕПЕР РОЗУМІЙ!
 ВИ — КОМАШКИ! ПІСОК!
 ПОПЕЛИНКИ!
 А круки — за вальсом
 в небі (раз-два-три, раз-два)
 наближаються до неживих...
 Про ЛЮБОВ — тут МОВЧАТЬ!
 І про зраду — уже не говорять...
 Тут МОВЧАННЯМ — КРИЧАТЬ!
 ВІЛЬ НЕ СТИХ!
 Ні при Сонці. Ні при Місяці.
 Ні при Зорях...

Бікфордів шнур мовчання
 натягнутий до краю.
 Для когось — мить остання
 й нескорене: «Благаю»...
 Негадано НІЗВІДКИ
 та й з'являється «сусіди»...
 Глибінь НЕБЕС РОЗВІДКИ...
 ХТО ПІДЕ?..
 ХТОСЬ ПІДЕ...

* * *

Де ВІЛЬ І СМЕРТЬ,
 ВОРОНИ ТАМ.
 А що робити
 СОЛОВ'ЯМ?
 Їхні звуки, золоті і срібні,
 невже нікому не потрібні?

КОРДОНИ

(Диптих)

1.

Вони беруть на себе ПЕРШІ біль.
 Вони беруть на себе ПЕРШІ горе.
 Вони беруть на себе вражу ЦІЛЬ,
 мішенню ставши, чорним КОРИДОРОМ!

Вони беруть на себе плач дітей,
 крик матерів і птахів перелітних.
 ВОНИ — ПОЧАТОК втрат і всіх СМЕРТЕЙ!
 Всіх Катастроф і Катаклізм Всесвітніх!
 ВОНИ — КОРДОНИ!

Таточку, не плач.
 В «Небесній хаті» Ти побачив ПРАВДУ.
 На тому світі — вже інакший ХАРЧ...
 На цьому — МИ НЕ МОЖЕМ ДАТИ РАДУ
 ні Долі, ні бійцям, ані харчам,
 яких в АТО — зовсім не вистачає...
 Лежать погони в когось на плечах,
 а УКРАЇНА — досі ПЛІЧ НЕ МАЄ!

...Суцільна смуга вічних перепон...
 «Брат» хоче понад нами панувати.
 Й біда у тім, що між СЕРДЕЦЬ КОРДОН
 ніхто й не намагався зруйнувати.

2.

День перемішує спалахи трав
 між кольорів, за якими — червоний,
 червоний,
 ЧЕРВОНИЙ!

Іншим — тут зась!
 Ген світанок кровив і ридав...

